

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 723/2025
03.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Милана Унковића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К-По4 23/23 од 22.05.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-704/24 од 12.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 03.06.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Унковића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К-По4 23/23 од 22.05.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-704/24 од 12.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К-По4 23/23 од 22.05.2024. године окривљени АА оглашен је кривим да је извршио продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика за које му је утврђена казна затвора у трајању од 8 месеци и кривично дело проневера из члана 364. став 1. Кривичног законика за које му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и истовремено је одређено да ће се казна затвора извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује без примене електронског надзора, тако да просторије у којима станује не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом, а уколико једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. Окривљеном је истом пресудом изречена и мера безбедности забрана вршења позива, делатности и дужности у трајању од 3 године, рачунајући од дана правноснажности пресуде и то позива, дужности и делатности службеног лица, односно лица које има

овлашћење и дужности везане за располагање и коришћење, управљање, руковање или чување имовине, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере. Од окривљеног су на основу члана 91. и 92. Кривичног законика одузети предмети прибављени извршењем кривичног дела, ближе наведени у изреци првостепене пресуде и одлучено је о трошковима кривичног поступка тако што је окривљени обавезан да на име паушала плати суду износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док ће о висини осталих трошкова суд одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1-704/24 од 12.03.2025. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, браниоца окривљеног АА и окривљеног лично и пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К-По4 23/23 од 22.05.2024. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Милан Унковић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји као основан, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно члану 488. став 1. Законика о кривичном поступку, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, са образложењем да дело за које је окривљени правноснажно осуђен није кривично дело, јер окривљени АА у кривичноправном смислу нема својство сужбеног лица. Томе у прилог наводи чињеницу да је ловачко удружење организовано као удружење у смислу члана 2. став 1. Закона о удружењима, при чему, да би физичко лице имало својство службеног лица сходно одредби члана 112. став 3. тачка 3) Кривичног законика, потребно је да служба коју то лице врши, проистиче из јавног овлашћења повереног правном субјекту у оквиру кога то лице поступа и то тако да он при томе одлучује о правима, обавезама или интересима физичких или правних лица или да одлучује о јавном интересу. Поред тога, бранилац указује да ни по статуту Ловачког удружења Бач окривљени не може имати статус службеног лица, с озиром на чињеницу да је статутом Ловачког удружења Бач у члану 42. одређено да секретар друштва руководи радом стручног лица и ловочуварске службе, а у спорном периоду послове сектерата друштва није обављао окривљени већ ББ.

Овакви наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног од стране Врховног суда оцењени су као неосновани, а како су исти истицани у жалби на првостепену пресуду и били предмет оцене другостепеног суда, о чему је другостепени

суд на страни 3, пасус 3 и 4, страни 4. пасус 1, 2, 3 и 4 образложења пресуде дао довољне и јасне разлоге, које и Врховни суд прихвата, то на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Поднетим захтевом за заштиту законитости бранилац оспорава правноснажне пресуде и због учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводећи да се исте заснивају на незаконитом доказу, при чему као незаконит доказ означава решења о одбачају кривичних пријава.

Врховни суд је овакве наводе браниоца оценио као неосноване, а како су исти истицани у жалби на првостепену пресуду и били предмет оцене другостепеног суда, о чему је другостепени суд дао довољне и јасне разлоге на страни 4, пасус 5 и 6 и страни 5. пасус 1 образложења пресуде, то наведене разлоге овај суд прихвата и на њих упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Бранилац окривљеног је у поднетом захтеву за заштиту законитости навео и да је побијаним пресудама у односу на кривично дело из члана 359. став 1. у вези члана 61. КЗ учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, с обзиром да је суд, иако је у оптужном акту наведено да је окривљени нанео штету Републици Србији, у изреци пресуде изоставио Републику Србију као оштећену, на који начин је, по наводима браниоца, учињено прекорачење оптужбе.

Овакви наводи браниоца окривљеног изнети у поднетом захтеву за заштиту законитости су по оцени Врховног суда неосновани.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП, прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе, садржано у поднесеној и на главном претресу измењеној или проширеној оптужници – приватној тужби.

Дакле, између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела. Прекорачење оптужбе подразумевало би измену чињеничног описа радње извршења кривичног дела описаног у оптужном акту додавањем веће криминалне воље окривљеном, којом се отежава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

Из списка предмета произлази да је у диспозитиву оптужног акта наведено да је окривљени извршио продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика тако што је предузео радњу која је ближе наведена у диспозитиву оптужног акта „наневши штету Републици Србији, као и оштећеном Ловачком удружењу у укупном износу од 7.500.000,00 динара“.

У изреци првостепене пресуде наведено је да је окривљени извршењем продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика предузео радњу ближе наведену у изреци пресуде „наневши штету оштећеном Ловачком удружењу у укупном износу од 7.500.000,00 динара“.

По налажењу Врховног суда, на овај начин суд није прекорачио оптужбу, с обзиром да се правноснажна пресуда односи на исто лице и на исто кривично дело, да

постоји истоветност чињеничног описа радње извршења предметног кривичног дела из изреке пресуде са чињеничним описом радње дела датим у диспозитиву оптужног акта, те није повређен ни објективни ни субјективни идентитет оптужбе и пресуде.

Стоји чињеница да је у диспозитиву оптужног акта наведено да је штета нанета Републици Србији и оштећеном Ловачком удружењу, а да га је суд огласио кривим да је радњу извршења предузео на штету оштећеног Ловачког удружења, међутим, како је остао исти износ нанете штете, то окривљени на овај начин није доведен у неповољнији кривичнопроцесни положај и изостављањем Републике Србије као оштећеног није учињена измена оптужног акта на штету окривљеног.

Сходно наведеном, Врховни суд налази да је чињенични опис у изреци првостепене пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужног акта, односно границама оних чињеница и околности на којима се оптужни акт заснива, а из којег произлазе сва законска обележја продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, па су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 491. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**